

"Hyppää jo, nynny!" Harri huutaa vedestä. Hyppään hyytävän kylmään veteen, joka pistelee kehossani kuin tuhat neulaa. Poikaystäväni Harri läiskii vettä päälleni, ja vastaan samalla mitalla. Vesi ei tunnu enää niin kylmältä, kun siinä on ollut jonkun aikaa. Juoksemme avannosta saunaan, mutta sitä ennen otan salaa lunta selkäni taakse. Harri istuu jo lauteilla, kun heitän lunta hänen niskaansa. Hän kirkaisee kuin pikkutyttö, ja alan kikattamaan. "Saamari! Lotta, sä senkin!" Harri huutaa kuitenkin hymy huulillaan. Menen halaamaan häntä sovinnoksi, mutta otankin vielä loput lumet käsistäni ja heitän nekin hänen päälleen. Epäonnistun pahasti, sillä saan ne takaisin selkääni. Nauramme kummatkin, kunnes käperryimme vierekkäin kuin kaksi kyyhkystä. Harri on minun ainoa tuki ja turva, ainoa ystäväni (ja poikaystäväni) ja maailman tärkein henkilö. Olen vain hiljainen hiirulainen, mutta hänen seurassaan rohkaistun ja olen kuin melkein tavallinen ikäiseni; eloisa ja pirteä. Hän tuki minua kun menetin vanhempani, kun olin koulukiusattu ja kun kärsin masennuksesta. Harri auttoi minua nousemaan aina ylös syvästä ja pimeästä rotkosta, jonne tipuin. Hän on kuin pelastava enkelini. Olemme seurustelleet jo 4 vuotta, mikä on sinänsä aika pitkä aika ainakin minun elämässä. Menemme vielä joku päivä naimisiin ja hankimme lapsia. Olen päättänyt, että haluan kaksi ihanaa lasta, sekä lasten lisäksi koiran. Asuisimme isossa omakotitalossa järven rannalla. "Lotta, mä kysyn sulta yhtä juttua", Harri sanoo yhtäkkiä, kun istumme television ääressä. "Rakastatko sä mua vielä kun mä olen vanhus?" Katson häntä huvittuneena. "Totta kai, höperö!" naurahdan ja suutelen häntä poskelle. "Entä sä?" kysyn. Hän vastaa pitkällä suudelmalla, eli kyllä. "Harmi, et huomenna pitää jo jättää hyvästit. En jaksais mennä kouluunkaan", sanon hajamielisesti. "Niinpä, kulta. Mut ehdit sä mun kanssa sitten vapaa-ajal olla, et älä huoli", Harri tokaisee. Pakkaan laukkuuni kaikki tavarani ja menemme autoon, jossa Harrin isä jo odottaa. Automatka tuntuu kestävän niin vähän aikaa, kun nukun Harrin kainalossa kuulokkeet korvilla. Hänessä on jokin aivan oma ihana tuoksunsa. Minä suorastaan jumaloin sitä. Se on kuin sekoitus trooppista sademetsää, kukkasia, hattaroita ja kesälaitumia. Se tuoksu on suoraan kuin unelmista. "Herää, muruseni", havahdun Harrin pehmeään ääneen ja nousen hänen sylistään. Olemme lastenkotini kohdalla ja nostan matkalaukkuni takakontista. Lähetän Harrille lentosuukon hyvästiksi, ja kiitän hänen isää mökistä ja kyydistä. Lumihiutale valuu poskea pitkin, vai oliko se sittenkin kyynel? Se ihana mökkireissu on nyt ohi. Olimme vain kahdestaan Harrin mökillä, ja se oli yksi romanttisimmista matkoistamme. Lunta alkaa pian sataa enemmän, ja avaan oman huoneeni oven. Istahdan petiini ja alan lukemaan joululahjaksi saatua romaaniani. Pakkaan vielä koululaukkuni huomiselle ja sammutan valon. Syön aamupalaa meluisessa ruokalassa. Istua kyhjötän yksin nurkassa, niin kuin aina. En minä edes muiden seuraa kaipaa. Minulle riittää hyvin Harri. Jo pelkkä nimi saa minut hymyilemään. Harri, Harri, Harri... Kävelen kouluun pitkin valkoisia katuja. Lunta on satanut yön aikana paljon. Minä rakastan talvea, mutta en yhtä paljon kuin kevättä tai kesää. Silloin pystyy tekemään enemmän asioita, eikä ole niin kylmä. Koulun pihassa seison hampaat kalisten kunnes kellot soivat. Luokkahuoneessa on ihanan lämmintä, ja en pysty keskittymään edes opetukseen kun nojaan lämmintä patteria vasten. Taas tylsä koulupäivä, kunpa menisi vain nopeasti ohi. Viikot kuluvat tuskallisen hitaasti; en ole nähnyt vielääkään Harria. Hän lupasi minulle, että näkisimme useinkin, mutta hänellä on aina ollut jotain menoa. Kun lopulta parin päivän hiljaisuuden jälkeen, päätän lähettää hänelle tekstiviestin. "Rakas! Miks ei olla nähty pitkään aikaan? Mulla on superhyper ikävä! Meidän pitää nähä viimeistään huomenna! Itken jo ku nii ikävä sua muru!" Suljen kännykän ja odotan viestiä. Saan sen pian: "Voi rakas.. Mulla on yks juttu kerrottavana... Sori... Sopiiko huomen kello 17?" Vastaan

myöntävästi, ja sydämeni lyö tuhatta ja sataa. Missä "mullakin on ikävä sua"- lause?! Ja mikä juttu? Haluan vain tietää heti! Olen kauhean kärsimätön, ja hädin tuskin nukun yöllä. Kello on 16. Tunti vielä, niin näen hänet. Tapaamme kahvilassa. Kiharran hiukseni ja meikkaan normaalia kauniimmin. Puen mustat farkkuni ja kauniin koristekuvioisen paitani, josta Harri tykkää eniten. Lähdän tallustelemaan kahvilaan päin, ja sisällä Harri istuu jo pöydän ääressä. Hän katsoo minua tarkkaan, muttei hymyile. Ei pienintäkään hymyä hänen kasvoillaan. Hän vain moikkaa kylmästi. "Harri? Mitä on käynyt?" kysyn heti säikähtäneenä. "Mun pitää kertoa sulle se yks juttu", hän kertoo surullisesti. Odotan, että hän alkaa kertoa. Hän nielaisee aloittaakseen. "No siis... Jos mä kertoisin tän yksinkertaisesti... Tiedäthän, et mä tuun rakastaa sua aina?" hän kysyy hiukan tunteellisemmin. "Joo...", vastaan jo iloisempaan sävyyn. "Mä.. Mulla on toinen. Anna anteeksi", hän sanoo. Kaikki ympärilläni sumentuu. Äänet muuttuvat epäselviksi. Päässäni takoo. Sanat toistuvat mielessäni. "Mulla on toinen". Ne iskeytyvät kuin puukko vatsaani. Neljän vuoden ajan, olen rakastanut ihmistä... tätä varten. Luulin hänen olevan erilainen. Ei, miksi minä luotin häneen. Miksi rakastin häntä niin paljon? Eihän tässä maailmassa saanut luottaa kehenkään. Eikä varsinkaan rakastua. Nousen penkiltäni nopeasti. Katson häntä halveksuvasti. "Mä EN IKINÄ olisi uskonut SUSTA tollasta! Älä enää IKINÄ puhu mulle!" huudan ja pamautan kahvilan oven kiinni dramaattisesti. Siinä se sitten taisi olla. En halua enää kuulla sanaakaan siitä idiootista. Kaikkiin ihmisiin joudun pettymään elämässäni! Ei ole mitään toivoa. En näe eteeni, sillä kyyneleet valuvat valumistaan. Jos hän olisi seurannut minua ulos ja koittanut rauhoitella, olisin lyönyt häntä niin kovaa kuin voisin. Minun tekisi mieli nytkin läimäyttää häntä ja sitä lutkaa kenen kanssa hän petti minua. Revin kaikki Harrilta saamani rakkauskirjeet, hajotan hänen antamat lahjat minulle ja hävitän kaikki muistoni hänestä. Kämperryn joka ilta sänkyyni kuin pikkulapsi, ja en pysty nukahtamaan. Ja aina mietin, miksi minun pitäisi vielä nukahtaa? Ei ole enää mitään syytä herätä aamulla, ei mitään toivoa huomiselle. Sitä toivoa, jota Harri oli antanut. En tule löytämään toisenlaista ihmistä. Kännykkäni piippaa lähes joka ilta monta kertaa. Jokainen viesti on Harrilta. "Se oli vaan yhen illan juttu, oikeesti!" ja "Unohdetaan tää koko juttu ja aloitetaan alusta! Sä oot mulle tärkein ihminen." - tyyliiset viestit ovat pääosassa. En jaksanut lukea niitä. Jaksoin lukea kuitenkin kerran yhden viestin. "Mä en voi elää ilman sua. Etkä sä voi ilman mua. Muistathan ees sen? Ja mä tiedän että sä rakastat mua vieläki, tunnen sut kyllä, Lotta Mäntynen." Poistan kaikki viestit aina samaan malliin, mutta tämän minä säästän. Koska tiedän, minä en voi elää ilman häntä. Kevät on tullut kaupunkiin, toinen lempivuodenajoistani. Olen laihtunut talvesta, sillä olen muuttanut elämäntapojani terveellisempään suuntaan. Liikun paljon, ja valikoin ruokavalioni tarkasti. Olen myös muuttanut tyyliäni, hieman seksikkäämpään ja tyttömäisempään suuntaan. En ole enää se hiiri ainakaan ulkonäöltäni, vaikka en puhu edelleenkaan kenellekään. Olen ajatellut Harria joka ilta ennen nukkumaan menoani. Mikä valhe. Oikeastaan pari kertaa päivässä. Ei, oikeasti melkein joka hetki. Hän ei enää lähettele minulle viestejä. Ehkä hän on jo unohtanut minut. Viimeisin viesti häneltä oli: "Jos et halua pitää muhun enää yhteyttä, ei oo tietenkään pakko. Älä vastaa sit, jos et halua. Ehkä ois pitäny aikasemmin jo lakata häiritsemästä sua. Mutta sä tuut olemaan silti se tyttö joka istui siinä koulun portailla itkemässä, jota mä menin lohduttamaan ja johon mä rakastuin. Ja jota mä rakastan vieläkin, en rakasta ketään muuta näin paljon. Ja olkoot tää viimeinen viestini multa, Aamen". Luen hänen kaksi jäljellä olevaa viestiään joka ilta, ja muistelen iloisia hetkiämme. En vain tajua, kuinka hän pystyi tekemään minulle niin. En usko, että voisin antaa anteeksi. Eräänä iltana joku koputtaa oveeni. Siivoja kertoo, että minulle on vieras. Kuka ihme se mahtaa olla? "Päästä se vaan sisään", sanon. Meinaan pyörtyä. Melkein oksennan. Ovella on Harri, parhaimpansa päällä, kukkakimpun kanssa. Hän hymyilee minulle

suloisesti, laittaa kukat sanattomana pöydälleni, ja kysyy: "Annatko typerykselle hänen kauhean typerästä teosta anteeksi, vai käynkö joka ilta kysymässä erikseen?" En voinut muuta kuin itkeä, ja halata häntä lujaa. Se oli söpöintä, mitä poika oli ikinä sanonut minulle. Olemme taas erottamattomat. Harri kertoo aina, kuinka kaunis olen, ja huomioi minua paremmin kuin hyvin. Tunnen todella olevani rakastettu. Saan häneltä aina hyvän yön viestin, ja jos en... No, sellaisia öitä ei olekaan. Emme puhu enää riidastamme. En jaksa takertua enää siihen, se on jo mennyt juttu. Pääasia, että olemme kummatkin onnellisesti yhdessä. Teemme enemmän juttuja kahdestaan, olen hänen kanssaan melkein joka ilta. Harkitsen muuttamista hänen luokseen, sitten kun olen täysi-ikäinen. "C'mon, vähän rajumpaa vaatetusta 18-vuotissynttäreihin!" Harri huudahtaa minulle, kun sovitan tyttömaista pitsimekkoa. Minulla on tänään siis syntymäpäivät, ja menen Harrin kanssa juhlimaan baariin. Asun Harrin kanssa nykyään yksiossā keskellä kaupunkia. Olemme jo kihloissa, suunnittelemme jopa häitämme. Ja kaiken lisäksi minä olen raskaana. Puen räväkän hopeanvärisen vesirajamekkoni, ja Harri näyttää pitävän. "Toi on makee, honey!" hän tokaisee, suutelee minua ja lähdemme. Juomme ja tanssimme paljon, meillä on tosi hauskaa. Pian tulee jo baarin sulkemisaika. "Kumpi ajaa?" Harri kysyy hieman uneliaana minulta. Olen selvästi enemmän humalassa kuin hän, joten annan hänen ajaa. Huomaan vastaan ajavan auton. Se on väärällä kaistalla. "Harri, varo!" huudan hänelle. Liian myöhään. Autojen nokat iskeytyvät yhteen suurella voimalla. Hetken päästä herään. Olemme yhä autossa. Otan Harria hartioista kiinni ja koitan herätellä häntä. "Rakas! Herää!" huutoni kaikuvat kuuroille korville. Automme ja toisen kuskin auto ovat menneet täysin ruttuun. Otan nopeasti puhelimeni esille ja hyppään autosta ulos. Soitan hätänumeroon. Sitten menen Harrin luo, ja koitan tyrehdyttää hänen otsassaan olevaa suurta haavaa. Se on vuotanut jo paljon. Käteni ovat pian yltä päältä veressä. Päässäni sumenee vähän väliä. Tuntuu siltä että pyörryn. Avaan silmäni. Olen valkoisessa huoneessa. Olen sairaalassa. Mieleeni muistuu Harri, ja kaikki edellisen illan tapahtumat. Hätkähdän niin, että revin letkun kädestäni ja kävelen käytävälle. "Missä on Harri?!" huutelen. Hoitaja kävelee vastaani. "Hei, eksynyt potilas. Mennäänpä takaisin huoneeseesi", hän sanoo ja taluttaa minut takaisin sänkyni luo. "Haluan Harrin!" huudan. "Odota, rauhoitu ensin. Oletko Lotta Mäntynen?" hoitaja kysyy rauhallisesti. Nyökkään. "Oletko Harri Talosen tyttöystävä?" hän jatkaa. Nyökkään taas nopeasti. Hoitaja vaikuttaa selvästi surullisemmalta ja myötätuntoiselta. "Asia on siis niin, että hän ei valitettavasti selvinnyt kolarista." Yksi lause, niin suuri merkitys. Se lause oli kauhein, mitä olen ikinä elämässäni kuullut. Toivoisin, että kukaan ei joutuisi kuulemaan sellaista. Se tuntui siltä, kuin tuhat kiloa soraa kaadettaisiin niskaani. Oikeastaan pahemmalta. Aurinko oli hävinnyt maailmastani. Kaikki valo. Ja ilman aurinkoahan ei ole elämää. Kaikki halu elämiseen oli hävinnyt. Saan mennä jo kotiin, ja vastahakoisesti menen pois sairaalasta. Lysähdän maahan kun olen sisällä kotona. Ja sitten alan itkemään. Kaikki suruni, jota olen kätkenyt sisälläni. Päästän kaiken ulos. Menen keittiöön ja avaan yhden kaapin. Kaapin, jossa oli ase. Se oli murtovarkaita tai jotain hätätilannetta varten. Hivelen sitä sylissäni. Kuin vauvaa. Olisikohan minusta tullut hyvä äiti? En kuitenkaan epäröi nostaa asetta sydämeni kohdalle. Kuiskaen hiljaa: "Hyvää yötä, Harri." Ja painan liipaisinta.